
THE LAST
LIGHT ON

PRAG 11

Ultima Lumină Aprinsă

Există o diferenţă profundă între a supravieţui şi a rămâne în picioare.

A supravieţui este un instinct.

A rămâne în picioare este o alegere.

Mulţi cred că cele două lucruri coincid.

Nu e adevărat.

Un om poate supravieţui unei furtuni şi să petreacă restul vieţii întins pe propriile ruine.

Un altul poate traversa aceeaşi furtună, să adune ceea ce a rămas şi să decidă să continue.

Diferenţa nu este în rană.

Diferenţa este în poziţie.

Multă vreme am crezut că viaţa era o chestiune de rezultate.

Apoi au venit încercările.

Şi am descoperit că viaţa era mai ales o chestiune de rezistenţă.

Rezistenţă morală.

Rezistenţă emoţională.

Rezistenţă umană.

Există ani în care totul pare să colaboreze.

Persoanele vin.

Oportunităţile cresc.

Proiectele se dezvoltă.

Chiar şi viitorul pare să aibă un chip prietenos.

Apoi vin alţi ani.

Ani diferiţi.

Ani care nu întreabă ce doreşti.

Ani care întreabă ce poţi îndura.

Sunt anii care nu apar în fotografii.

Anii pe care nimeni nu îi celebrează.

Anii în care ocupaţia principală devine pur şi simplu a continua.

Am învăţat că fiecare persoană posedă un punct de rupere imaginar.

O limită pe care şi-o spune.

„Dacă s-ar întâmpla asta, nu aş reuşi."

„Dacă aş pierde acel lucru, totul s-ar sfârşi."

„Dacă ar veni acea încercare, m-aş prăbuşi."

Aşa credeam şi eu.

Apoi viaţa, cu obişnuita ei ironie, decide să verifice.

Şi adesea descoperim un lucru surprinzător.

Suntem mai rezistenţi decât ne imaginam.

Nu mai puternici.

Mai rezistenţi.

Forţa aparţine eroilor.

Rezistenţa aparţine oamenilor obişnuiţi.

Celor care se trezesc dimineaţa.

Celor care continuă să muncească.

Celor care înfruntă controale medicale.

Facturi.

Responsabilităţi.

Absenţe.

Temeri.

Şi găsesc totuşi calea de a merge mai departe.

Ei sunt adevăraţii specialişti ai supravieţuirii.

De-a lungul vieţii mele am întâlnit persoane care ar fi avut motive excelente să se predea.

Aveau mult mai multe decât am avut eu vreodată.

Şi totuşi continuau.

Nu pentru că erau optimiste.

Nu pentru că erau naive.

Nu pentru că ignorau durerea.

Continuau pentru că cineva depindea de ele.

O fiică.

Un fiu.

O mamă.

Un soţ.

O soţie.

Un prieten.

O comunitate.

Datoria, uneori, generează o forţă pe care caracterul singur nu o posedă.

Când nu trăieşti doar pentru tine însuţi, devii mai rezistent.

Nu mai fericit.

Nu mai invulnerabil.

Mai rezistent.

Există un punct al vieţii în care încetezi să te întrebi:

„De ce mi se întâmplă mie?”

Şi începi să te întrebi:

„Ce trebuie să fac acum?”

Când această transformare are loc, ceva se schimbă.

Suferinţa nu dispare.

Dar pierde rolul principal.

Scena este din nou ocupată de acţiune.

De prezent.

De pasul următor.

Privind drumul parcurs, îmi dau seama că momentele decisive nu au fost cele ale marilor triumfuri.

Au fost cele ale marilor rezistenţe.

Zilele în care eram obosit.

Zilele în care îmi era frică.

Zilele în care nimeni nu mi-ar fi putut reproşa nimic dacă aş fi renunţat.

Şi totuşi, într-un fel, continuam.

Nu întotdeauna bine.

Nu întotdeauna cu eleganţă.

Nu întotdeauna cu curaj.

Dar continuam.

Astăzi mă feresc de naraţiunile perfecte.

Mă feresc de oamenii care susţin că nu au avut niciodată îndoieli.

Mă feresc de biografiile fără fisuri.

Dintr-un motiv simplu.

Nu există.

Fiecare fiinţă umană poartă în sine o arhivă de bătălii invizibile.

Unele câştigate.

Unele pierdute.

Unele încă deschise.

Maturitatea nu constă în a le elimina.

Constă în a învăţa să convieţuieşti cu ele.

Cu timpul am înţeles încă un lucru.

Cicatricile nu sunt contrariul forţei.

Sunt dovada existenţei sale.

Nimeni nu ajunge departe fără semne.

Nimeni nu traversează cu adevărat timpul fără să lase ceva de-a lungul drumului.

Întrebarea nu este dacă vom fi răniţi.

Întrebarea este ce vom face după.

Ne vom închide?

Vom deveni amari?

Ne vom transforma în judecători ai lumii?

Sau vom continua să credem în fiinţele umane în ciuda tuturor?

Pentru mine aceasta a fost încercarea cea mai dificilă.

Nu a continua să trăiesc.

A continua să am încredere.

A continua să sper.

A continua să construiesc.

A continua să iubesc.

Este mult mai simplu să te aperi decât să rămâi deschis.

Mult mai simplu să devii cinic decât să rămâi disponibil.

Mult mai simplu să dai înapoi decât să continui să înaintezi.

Şi totuşi cea mai bună viaţă pe care am cunoscut-o a fost mereu de partea opusă a fricii.

Poate acesta este sensul autentic de a rămâne în picioare.

Nu a fi invulnerabili.

Nu a fi invincibili.

Nu a fi perfecţi.

Ci a refuza să permitem rănilor să decidă cine vom deveni.

Privind în urmă nu văd un om care a evitat furtunile.

Văd un om care le-a traversat.

Unele bine.

Unele rău.

Unele lăsând înăuntru bucăţi din sine.

Dar traversându-le.

La final, cred că fiecare existenţă este judecată printr-o singură întrebare.

Nu cât de sus ai ajuns.

Nu cât ai posedat.

Nu cât ai fost celebrat.

Ci ce a rămas când tot restul a fost luat.

Eu îmi cunosc răspunsul.

Nu este un răspuns eroic.

Nu este un răspuns extraordinar.

Este un răspuns uman.

După pierderi.

După greşeli.

După boli.

După despărţiri.

După temeri.

După timp.

Sunt încă aici.

Încă în picioare.